

Петя Дубарова

Раздаване

Клоните като безброй змийчета
черни и оголени стърчат,
удължени от безсилие дървета
искът есенните дни да преброят.

Те прозореца ми искът да погалят
– да изпият стъклената белота,
топлината му от сънищата бяла
– да им бъде светло, топло през ноща.

Как желая да съм огнено момиче
и ръцете си от огън да им дам,
и косите си да срежа. Като птиче
върху вейките да натежат от плам.

Да прегръщам клоните им почернели,
да ги сгрея, с топлина да ги горя
и от красота да ги направя бели –
своята белота да им даря.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6066>]